Srijeda, 06.01.2016.g.

Neki dan sam se jednoj dragoj osobi zahvalio za novogodišnju čestitku

slijedećim tekstom:

"…Hvala ti na čestitki. Često te se sjetim i pomolim za tebe. I

dušu tvoje nerođene bebe…

Ako si joj dala ime, molim te da mi javiš kako bi se za njega, ili

nju, mogao moliti po imenu …"

Ta draga osoba je prije nekoliko tjedana imala spontani pobačaj. U kojem

je možda mogla i bolje proći, da je bila pod kontrolom nekog drugog

liječnika. Nikad to nećemo doznati. Ipak, imala je i dosta sreće jer je

mogla iskrvariti ...

Vidim i osjećam kod nje, kad smo jednom razgovarali, da je to nastojala

ostaviti negdje duboko u sebi i odnositi se prema tome kao da to nije

ništa.

KAO DA NIJE UMRLO NJEZINO DIJETO.

Pa sam joj savjetovao da djetetu dadne ime i da se moli za njezinu dušu.

Nije mi do danas odgovorila da li je djetetu dala ime …

Ova mala zgoda, koju sam ovdje posvjedočio, zapravo je jedan mali uvod

u ono što me dotaklo kada sam čitao knjigu o oslobođenju od

opsjednuća "MOJE OPSJEDNUĆE Kako sam se oslobodio 27 legija

demona".

Opisujući strašnu borbu koju je više godina vodio dragi Francesco,

njegova supruga, njegova obitelj, mnogi svećenici i egzorcisti koji su nad

njime molili, sa 27 legija demona koji su ga opsjeli, Francesco je na

mnogo mjesta opisao trenutke kada su mu u tome pomagali i mnogi

sveci, anđeli i drugi članovi dobrog duhovnog svijeta kojima je Gospodin

dopustio da mu pomognu u toj borbi.

Tako je u jednom dijelu opisao i pomoć koju je dobio od nerođenog

djeteta njegove supruge Daniele i njega a koje je ona operacijom

izgubila.

Evo tog odlomka, koji mi je toliko pokazao kako se važno moliti za

DUŠE NEROĐENE DJECE i koliko nam one toga uzvrate a da mi ni ne

znamo:

"… Sada se Daniela i ja najvećim dijelom dami sučeljavamo u

borbi sa đavlom. To nas ujedinjuje, učvršćuje naš odnos, koji će

ipak ubrzo biti stavljen na kušnju. Đavao, koji je shvatio da se

naša snaga krije u našem jedinstvu, odlučuje napasti naš brak,

a osobito ono što je u njemu najintimnije i najosobnije. Vrhunac

toga napada očitovat će se 28. travnja 2006., na Veliki četvrtak.

Krik iz kupaonice.

"Francesco!"

Danielin krik ne sluti na dobro. Nalazim je kako se presavija od

probadajućih bolova u dnu obdomena.

"Krvarim!" viče i pokazuje vodu po čijoj se površini širi crvena

mrlja.

Ne gubim vrijeme. Odmah je vodim u bolnicu Fatebenefratelli u

Palermu. Liječnici su zaključili da je situacija teška; moraju je

operirati.

Operacija traje gotovo četiri sata. Na kraju toga teškoga

zahvata liječnica mi kaže: "Vaša žena zamalo je izgubila život,

samo ju je veliko svjetlo moglo ovamo dovesti!"

Na te riječi duboka bol razdire moju dušu: "Daniela je mogla

umrijeti", pomislio sam.

Strašno.

A još je strašnije postoperacijsko izvješće: ni ja ni Daniela

nismo ni izdaleka naslućivali da bi ona već nekoliko tjedana

mogla biti trudna te da je trudnoća bila izvanmaternična.

Liječnici su bili prisiljeni odstraniti desni maternični kanal. Drugi

kanal je ostao, ali je i on oštećen. Ukratko, kojega je nosila u

krilu, je izgubljen, a nama ostaje tek daleka mogućnost da

imamo drugu djecu.

Ni meni ni Danieli to nije lako prihvatiti, između ostaloga i zato

što smo uspjeli začeti nakon godina poteškoća… …

…Tjedan dana poslije operacije Daniela mora ležati u krevetu.

Mora se oporaviti i fizički i psihički. Nije joj lako. U petak bih

trebao imati redoviti egzorcizam kod fra Benigna. Nitko me ne

može pratiti. Odlučujem otići sam.

"Francesco, jesi li siguran?" pita me Daniela.

"Da", odgovaram joj. "Đavao ne smije pobijediti."

Vozim sve do Palerma.

Fra Benigno me primio s uobičajenom ljubaznošću. "A Daneila?

upitao me, začuđen što je ne vidi.

U nekoliko minuta sve sam mu ispripovjedio.

Vijest ga je pogodila i on mi je savjetovao da odgodimo

egzorcizam. Zabrinut je za poslije: kak ću se vratiti kući?

No, ja sam odlučan: "Počnimo, neka bude što će biti", kažem.

I tako fra Benigno počinje moliti. Padam u trans.

U jednom trenutku počinjem pomamno gledati čas desno, čas

lijevo. Uznemiren sam, zapravo mahnit.

I vičem: "Gabriele!"

I opet: "Gabriele, ne odupirem ti se! Gabriele, tvoja me svjetlost

zasljepljuje!"

Fra Benigno me pušta da vičem i nastavlja moliti.

Potom, u trenu prestajem. Moj pogled prestaje lutati s jedne na

drugu stranu sobe i usredotočuje se na točno određenu točku na

zidu.

Jedan mali anđelčić, ne viši od metra, nalazi se preda mnom. U

početku zamjećujem samo da ima dva krila s veoma zaobljenim

vršcima.

Približavam mu se i pokušavam ga pogledati u lice, ali mi to ne

dopušta.

I odmah dolazim k sebi, oslobođen i obnovljen novim snagama.

Nikada mi nijedno oslobođenje više neće dati sličnu snagu. Kao

da se zloduh u meni morao predati pred toliko čistoćom, kao da

se morao povući. Moj um i moje tijelo prožeti su snagom koju

nikada prije nisam iskusio.

Na kraju egzorcizma, fra Benigno me pita o Gabrielu.

"Tko je Gabriel?"

"Znate", kažem mu, "ovoga tjedna moja žena i ja puno smo

razmišljali o djetetu koje se nije moglo roditi, čak ni oblikovati

u njezinom krilu. Puno smo razmišljali o onoj nakupini krvi koju

je kirurg stavio u plastičnu posudicu do Danielinih nogu. Odlučili

smo ga duhovno krstiti i, ne znajući bi li bilo muško ili žensko

dijete, prozvali smo ga Gabriel. Fra Benigno, za mene nema

sumnje, moje me je dijete danas oslobodilo. Onaj anđelčić bio je

moje dijete, Gabriel." ***…***

Eto, toliko me to dodirnulo a posebno radi toga što sam kroz ovaj

događaj shvatio da nam i DUŠE NEROĐENE DJECE mogu pomoći

svojom molitvom.

Da im Gospodin na razne načine dopušta da nam pomognu.

DUŠE NEROĐENE DJECE …

Do sada sam puno misa i molitvi prinio za njih. A nikad nisam posebno

razmišljao o tome da se i one mole za nas.

Posebno duše nerođene djece koja su pobijena svjesnim abortusom.

A TE DRAGE DUŠE IPAK MOGU MOLITI ZA NAS …

I ZA SPASENJE ONIH KOJI SU IH POBILI …

LJUBLJENI MOJ BOŽE, KOJEG LI OTAJSTVA!

Neka me posebna radost prožela.

DUŠE NEROĐENE DJECE MOLE ZA NAS!

O SLAVA TI I HVALA, MOJ LJUBLJENI

BOŽE!

SLAVA TI I HVALA U SVE VIJEKE VJEKOVA.